

№ 14. 1947 წ.
ბაზოცემის წელი XXV.
ფასი 2 მან.

თბილისი-საბჭოთა
ბაზოცემლოზა
„კოზუნისტი“.

საბაზოცე

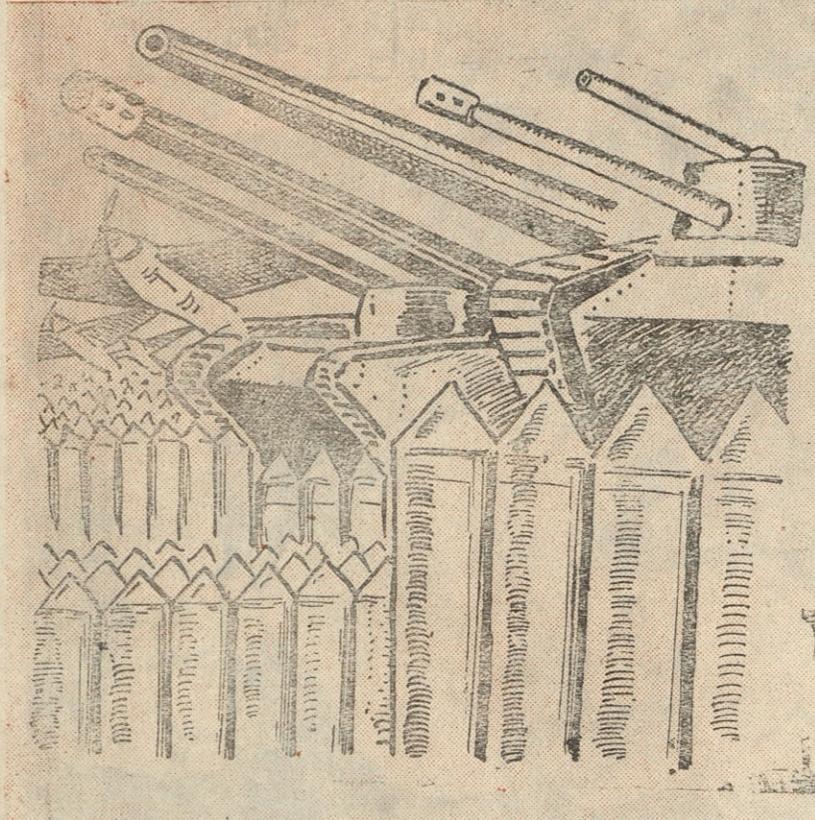

ნახ. ა. კანდელაკისა

ანდაზის წინააღმდეგ

— ტყუილად უთქვამთ: რასაც დასთესავ, იმას მოიმკო. მე და
ლეკსომ ერთი ზომის ფართობზე ერთნაირად დავთესეთ, მაგრამ
მან ჩემზე ორჯერ მეტი მოსავალი მოიმკო.

ტექნიკური წარმოშობის ამერიკული იარაღი საბერძნეთში.

რეაქციული წარმოშობის ამერიკული იარაღი საბერძნეთში.

ჯაჯანაშვილი-ჯანჯალაშვილი

მეორე გვარი ჯაჯანაშვილს დახადებიდან არ დაშვლია. შემდეგ შეარქვეს. შეარქვეს, რადგან ყველაფერში ჯანჯალაშვილი დაიმსახურა. არც ერთ საჭირო საქმეს, არც ერთ დავალებას ისე არ შეასრულებდა, თუ არ გააქანებდა, თუ არ წამდინებდა დღით მაინც არ დაგვიანა. მისი პორტრეტი რომ დაგვიხატოთ, თვალწინ წარმოგადგებათ სიგამანდრისაგან ყუბებჩავარდნილი და თვალგამომბურთული, მუდამ თმაგაწეწილი და უღვამბურძნული, ბებერი კატრით მსუქანი ცხვირის მქონე შუახნის კაცი. ქუდი ახურია ყველგან და ყოველთვის—შინ და გარეთ, თჯახში და კრებაზე. ერთი წამითაც ვერ იცილებს თავიდან. ქუდი კი ძალიან ძველი და გაცვეთილი აქვს, თვითონაც არ ახსოვს, როდის შეიძინა.

კოლმეურნეობის წევრია, სერიოზულ საქმეს არასოდეს არ ანდობენ. იმედი არა აქვთ, რომ სწრაფად და უნაკლოდ შეასრულებს.

ხანდახან თავმჯდომარე დავალებს ხოლმე:—ჯაჯანაშვილო - ჯანჯალაშვილო, ცხენი ვატარ-გამოატარე, მერე წყალზე წაიყვანე, დააღვინე, დაბანე და საჯინბოში მიიყვანე. შეგიძლია ეს შეასრულო?

ის ერთი-ორჯერ გაიწაღებდა, ქუდის ქვეშ მარცხენა ხელს შეჰყავს, თავს მოიფხანს და უბახუბებს:—რატომაც არა!

და ცხენს წაიყვანს. იმდენს ატარებს, რომ დასვენების მაგიერ ხელახლა დადღის, დროზე წარმოადგენა არა აქვს. მისი სამი წუთი და სამი საათი დროის ერთდროივედ მიიჩვენება. შუადღისას რომ ჩაბარო ცხენი, შუადღისას მიიყვანს საჯინბოში, რადგან ხიარულში თვითონაც იღლება და წყლის პირას მიიძინებს ხოლმე.

მას ძლიერ მოსწონს, როდესაც ორი გვარით მიმართავენ. ძალიან შეეჩვია ამას. ეწყინება კიდევ მხოლოდ ერთი გვარით რომ მიმართო, შეიძლება არც კი დაგიჯდოს ყური. თუ საერთო კრებაზე წახს, თვალმისტირებით შესცქერის მომხსენებელს, გეგონებათ, მომხსენებელს გულში უნდა ჩასწვდესო. ნამდვილად კი ფიქრები სხვაგან გაუბნის. საერთო კრებიდან სამჯერ მაინც გაიბარებოდა და სამჯერვე ჩუმად შემოიბარებოდა, უჩუმრად დაჯდებოდა თავის ადგილზე. კრება რომ გათავდებოდა, უკვირდით, მთვრალი რომ აღმოჩნდებოდა; დიდხანს ვერ მიმხვდარიყვნენ ამის მიზეზს, უთვალთვალეს და გაუგეს ამის მიზეზი—თურმე ჯინბო ატარებდა ხასიელს.

ამ გაწაფულზე თავისი თავის გარდაქმნა მოინდომა. გაგვა, ვინც მაღალ მისაგალს მოიყვანს, ხოცაოლისტური შრომის გმირობას ან ორდენს მიიღებსო. გაიფიქრა, ჩემი ხოლმელები გმირები ვახდენ, მთლიან მეც უნდა ვიმიუშავებ, გმირობას თუ არა, ორდენს მაინც მივიღებო. თავმჯდომარესთან მივიდა და ხაოცა:

— ერთი ნაკვეთი მეც მიმეცე, ყანაში მინდა ვიმუშაო!

გაეღმა თავმჯდომარე, გაეხარა კიდევ. უარი არ უთქვამს, არ აწყენინა, გაიფიქრა, ყანაში უქმად სეირნობის დრო არ ექნება, იძულებული ვახდებო იმუშაოს, შრომის მიეჩვევათ. ერთი ნაკვეთი გადასცა, მანქანით დახსული და მანქანითვე დათხილი, მოუარო.

გათენებისას მიდიოდა ჯაჯანაშვილი-ჯანჯალაშვილი სამუშაოზე, საგზალიც მაქმინდა თან. ორ კვირაში მიწიდან კვარტებმაც აღმოხეთქეს. დილით, ნაკვეთზე რომ ჩავიდოდა, დაჯდებოდა და ფიქრობდა:

— შევუდგე თუ არა მუშაობას?—ფიქრში კარგახანი ვადიოდა. ვერ გადასწვევდა, რომელ წუთში შესდგამოდა მუშაობას, მიწებოდა და ოცნებობდა: სვავამი მისაგალი რომ მომივიღებს, ხომ გმირი ვახდებო. ამ ოცნებაში ჩაიძინებოდა და მხოლოდ მაშინ გამოეღვიძებოდა, როდესაც მზე დააქერდა მარჯოდ. გაღვიძებდა და თავს იმით მართლებდა, რომ ძალი მოთავებულა არა მქონდა.

ერთხელ თავმჯდომარემ მისი ნაკვეთი შემოწმა და სამღერავით უთხრა:

— ჯანჯალაშვილო, რატომ სხვის ნაკვეთს არ შეხედავ, როგორ უვლიან, ეს რა ამბავია, ამოდენა სარეველა რომ ახრჩობს შენს ყანას, ნუთუ აქამდე არ გაგომარგლავს?!

— ერთხელ უკვე გაგმარგდე, მარა წუხელის რო წვიმა იყო, იმან უცებ ამოყარა ბალახი.

ჯაჯანაშვილმა ტყუილი სთქვა. ნთელი კვირის განმავლობაში წვიმა არ მოსულა.

თავმჯდომარემ თავი გაქნია, უთხრა, თუ ხამ დღეში ყანა არ გაგმარგდე, სხვას გადავცემო.

ის მაინც თავისებურად განაგრძობდა, დილით მოვიდოდა და საოცნებოდ წამოწვებოდა, მიიძინებდა და მერე მხოლოდ ცოტადდენს წამოშავებდა. მერე შესცქეროდა ხოლმე მის ჯვარდში ოქროსფერად მღვლეარე ყანას. უკვირდა, როგორ ახრჩობდა ქიტხა ჯანაშვილი ასე სუფთად გამარგვლას?!

გასტქდა კიდევ ჯანაშვილი-ჯანჯალაშვილი. სუფთა შერზე ძილი და კოტრიალი მოუხდა. თავს ისე გრძობდა, როგორც აგარაკზე. ყუბები ამოეცხო. თავმჯდომარემ კიდევ ერთხელ შენიშვნა მისცა, ჯანჯალაშვილმა თავი მოიფხანა და დინჯად უთხრა:

— წინსვლა ხომ მაინც მეტყუება?!

— წინსვლაც არის და წინსვლაც. ზოგი ჯაგლა ცხენს შებამს მარხილში და წინ მიდის, ზოგი კი ავტოთი მიშქრის!—უბახუხა თავმჯდომარემ,—ასეთი წინსვლა სარგებლობას ვერ მოგიტანს..

ერთ დღიას ჯანჯალაშვილი მთვრალი მივიდა ნაკვეთზე. მისვლისთანავე მიწვა და მიეძინა. უცნაური სიზმარი ნახა. მის ნაკვეთზე საზღაბრო ყანა აბიბინებულყო, თავთავები სიმძიმისაგან თავს დაბლა ხრიდნენ. თითო თავთავს ასზე მეტი მარცვლა მაქნდა. თვითონ ხელში დაეკაპწებინა, მოემარჯვნა ნამგალი და მხიარული სიმღერით მკიდა. ძნებს ძნებზე აწყობდა. ყველა მის მომკილს შესცქეროდა. ჯანჯალაშვილი კი ზვინზე იდგა და ამაყად გადმოჰყურებდა სხვების მომკილს.

უცებ ზვინი დაშალა, დაირღვა. ცხადია, ჯანჯალაშვილიც დაბლა ჩამოვარდებოდა. ჩამოვარდა და მისი გავდებდა ერთი იყო. გაშქრა ტკბილი სიზმარი. წელი ძლივს ასწია, რომ როგორმე გაემარგლა უკვე კარგად ტანაყრილი პური, მაგრამ, თი საკვირველებაც გასამარგლავი არაფერი იყო. მის წინ ისეთი სუფთა, ისე საგულბისგულიდ მოვლილი ყანა იყო, წამლადიც რომ დაეჭირებოდათ, ერთ სარეველა ბალახს ვერ შეინიშნავდით. კარგახანს ათკალიერა, სხვის ნაკვეთში ხომ არა ვარო, მაგრამ დარწმუნდა, რომ ნაკვეთი მართლაც მისი იყო და საგონებელში ჩავარდნილი კოლმეურნეობისაკენ გაემართა.

ბნდისას კოლმეურნეთა საერთო კრება მოწვიეს. თავმჯდომარემ მოკლე დანაცხადა:

— ჯაჯანაშვილი-ჯანჯალაშვილი რაც იყო, ისევე დარჩა—წანტი, უქნარა და დაჯალა. ჩვენ არ შეგვეძლო საფრთხეში ჩაგვეყენებინა ორ შექტარზე დათხილი პური, რადგან იგი არ უვლიოდა. ქვეყანას პური სჭირდება. ყანის მოვლაც მას მივანდეთ, ვისაც შრომა არ ეზარება და მოხავალზე ფიქრობს. ვისაც ეს ყანა გადავცეთ, მან უკვე გამარგლა კიდევ და ეს ნაკვეთიც წალკატს დაამსგავსა. ახლა ჩვენი ყანები სულ ერთნაირად არის მოვლილი და მოხავალსაც დიდს ავიღებთ..

ი. ზედეგინიძე

ძველი იუკები & ახალი რკვლები

1. პირი და „გუჯარი“

გენერალი ფრანკო ტერორით ატარებს „პლემბისციტს“, რომლის საშუალებითაც ცდილობს მოაპოვოს ესპანეთის სამეფო გვირგვინი.

საგაზეთო ქრონიკა

ერთ ვირს ბედის მოწყალეობამ მოუვლინა საშოვარი: საგვს ბელელს გადაეყარა, თანაც ღია დახვდა კარი! ქერი იყო და რა ქერი— მარცვალს ჰქონდა ცერის სიმსხო; იმ დიდუფურამ სიხარულით ყრთყინი და ტლინკვა იწყო. მისდგა საჭმელს, გაიბერა, არა ჰქონდა მაინც ძლომა და ჰენჭი რომ მოიკიდა, ბატონობაც მოინდომა. — „მეო, — გამგულელ ხალხს მიმართა, როდი ვგავარ ჩვეულ ვირსა, თავიდანვე გავეჩენილვარ მეფობის და ტანტის ღირსად. საამისოდ თვით განგებამ მიბოძა მე გუჯარიო, აგერა მაქვს ის საბუთი— ხელში დასაბღუჯარიო. უბრალო კი არ გვეგონოთ, მოკვდავთ კალამგასმულიო, ზედ ნამდვილი ბეჭედი აქვს, უფლის ხელით დასმულიო.“ ასეთ „გუჯარად“ იმ დიდუფურამ დაიმოწმა პაწაწინა, იმ ბელელში ნაოვარი ქალადლი რამ ფარატინა, რომელზედაც სველი ფეხით შემდგარიყო უცაბედად

და ამრიგად თვისი ჩლიქი აღებეჭდა ქალადღზედა!

— ბელლის პატრონს აღარ კითხავ? — შემოესმა ამ დროს რისხვით და ხელკეტით, მეპატრონე თავს წაადგა, როგორც ციცხვი! თავს წაადგა, თავში დასცხო, და იმ ბრიყვი ვირის თავი, ღობის ბოლოს, დიდ მარგილზე ჩამოაგო—საცოდავი...

ძველისძველი თქმულებაა და მორალიც აქვს მას ძველი, მაგრამ იმ ვირს ესპანეთში დღესაცა ჰყავს მიმბაძველი, ეს „უებრო დიქტატორი“, რა ჰიტლერის მოსწყდა ნახირს, თურმე ახლა მეფობა სურს და „გუჯარებით“ იწყებს ჯახირს! მაგრამ მაინც ამაოა მისი გარჯა, საზრუნავი, გვირგვინს ვერა, მაგრამ მარგილს ნახავს—ვით ის ვირისთავი.

2. ხანის რაუობა

სპარსეთის რეაქციული მმართველი წრეები გაუგონარი ტერორით ებრძვიან პროგრესულ ელემენტებს.

გაზეთებიდან

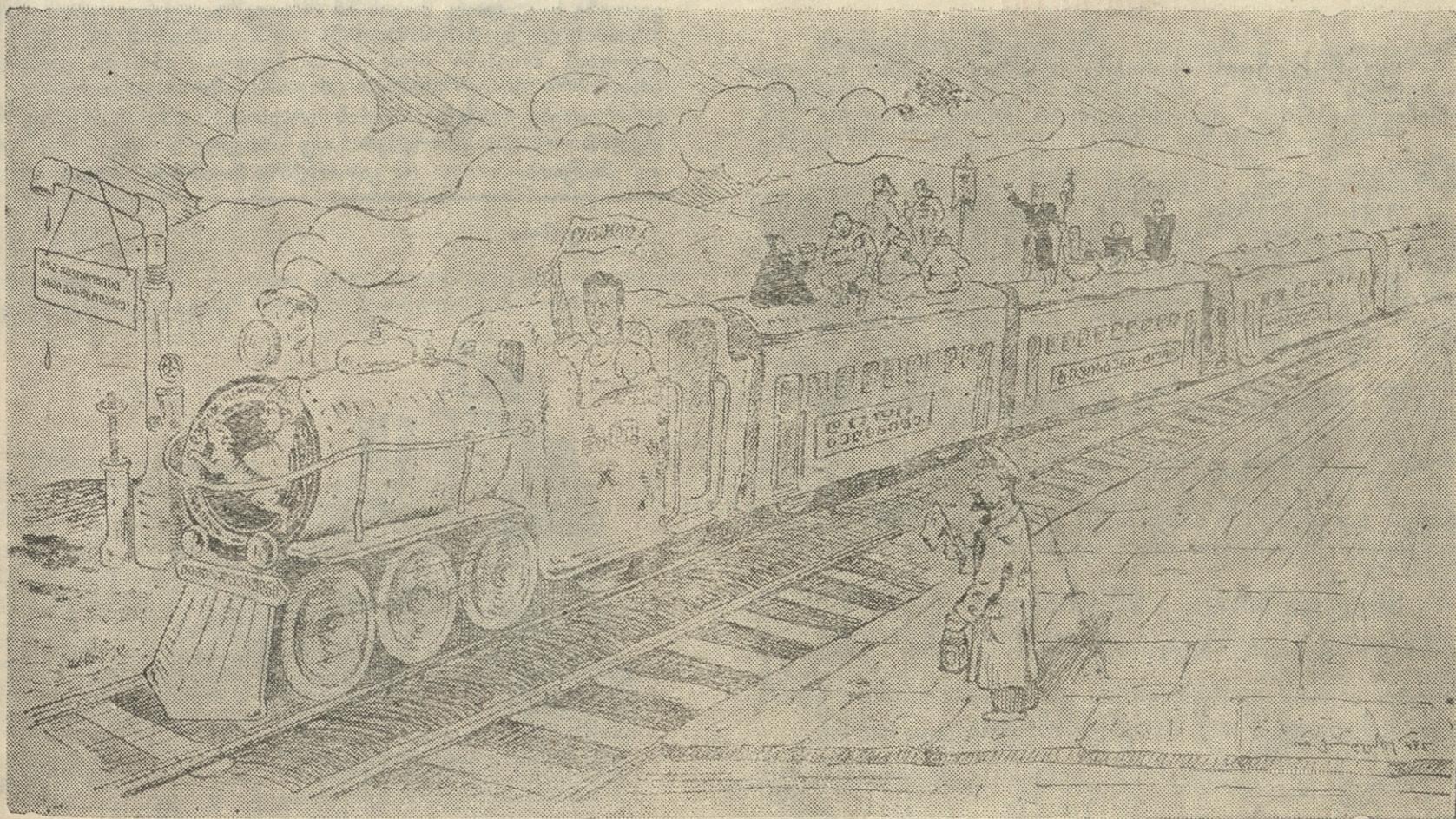
ხანს უჩიოდნენ სიმკაცრეს და ხალხის დევნა—ჩაგვრასა, ზოგისთვის სახლის აკლებას, ზოგისთვის—ცოლის წაგვრასა. თავისი ქვეშევრდომები სულ ბორკილებში ჩაჭედა, სისხლის მორეგში ცურავდა, შულლსა ხმარობდა საქედა.

მას ვეზირებმა შეჰკადრეს — ასე არ შეიძლებაო, ხალხი, ბორკილში მყოფელი, მუშაობასა სცდებო, — და თუ გწადიან ასეთი წესრიგი მუდმივ დარჩესო, ვინ შეჰქმნის ღირებულებას, მბრძანებელს ვინდა გარჩენსო? თუ გინდა—ამიერიდან შენი სახელი იქოსო, ბრძანე, რომ ხალხის მაჯაზე ბორკილი აღარ იყოსო! ხანს მართლაც ჰკვაში დაუჯდა, რჩევა იმ ვეზირ-ყმებისა და მყის გამოსცა ბრძანება „მონობის გაუქმებისა“: — ამიერიდან სამართლით ხალხისკენ შემოებრუნდიო,— მოჰკვეთეთ ყველას ხელები, რომლებსაც აძვეთ ხუნდიო.. ეგონა—„გამოსავალი“ მონახა ბრიყვი ნამდვილად, უხელო ხალხის დაჩაგვრა მიაჩნდა უფრო ადვილად. მაგრამ რეფორმამ მისი გზა საამოდ როდი გაკაფა: თვითონ ხანივე წალეკა, დაღვრილი სისხლის დგარტაქემა.

—
იქნებ ზოგ რეაქციონერს ალლაჰის მადლი ჰგონია, რომ მას ამხანად იმ ხანის ჰკვა და სიბრძნე ჰქონია, მაგრამ მის ამ რეფორმაშიც თავის საზრჩობი ფინია.

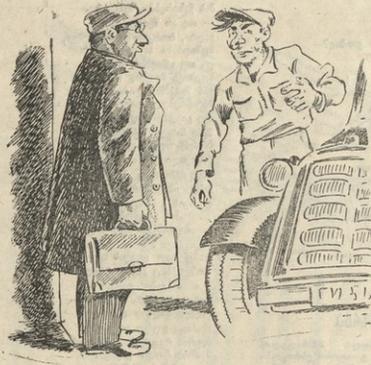
ფარსადანი

ნახ. ირ. გორდელაძისა

ტაშის გრილით ვაცილებთ
მაყურებელთა გუნდები,
კვლავ გამარჯვებას გისურვებთ,

გამარჯვებული ბრუნდებით,
შემდეგ გაბტროლზეც გვენახს
თქვენს სალაროსთან კულები.

— როგორა შენი საქმე, ჩოკა ვინღა მანჯანში ჩამგამ, ჩოკა ვინღა არა, შენა ხარ უფროსი, თუ მე! — ვა! დაწებულეშაში შენა ხარ, მანჯანში—მე, აჰამედ არ იცნა

ლიტერატურისა და ხელოვნების ქრონიკა

უკანასკნელ ხანებში მწერალთა ერთ ნაწილს ბრძოლები უკმაყოფილოთ გამოცხადებდა და ეტყუ.

უკმაყოფილო გახდა ორგანიზაციული საქმიანობის წინა მწერლების მუშაობაში: ერთნი გატყუებულნი არიან თავიანთ „ოსმულეებისა სრული კრებულებისა“ რაც შეიძლება სრულად გამოცემით და წიგნი შეაქვთ ვეფალოთ, რაც გახეის დღიდან და უწერიათ ან ეკუთვნიათ.

მეორენი, პირიქით, იძენად კრიტიკულად უყურებენ განვლად გზას, რომ უარს ამბობენ საკუთარ ეგარსებს ვა!

ახალგაზრდა მწერალთა კარდებს ორი ფრიად სიმძალირე ძალია შექმნა. ესენი განლაგან: პეტრე ალია მირსულავა და ბროზინოსი ელიზბარ ხეღინიძე.

პეტრე ალია მამაძეული და ბროზინოსი ელიზბარ ბოლშევიკურად დიდ იმედებს ატარებენ ამ ორი ახალგაზრდა მწერლის შემოქმედების გაფორმებისა.

ლიტერატურული მოვლენები

სამყარო ხარისხის მიხედვით, შეიძლება ითქვას, მთელი ენა უკმაყოფილო იქნა მწერლის უკმაყოფილო ხედი ლიტერატურის დავაში. ახალი ლიტერატურა უწინაა, მგონი ნათესავი მწერლის ენაზეა ჩვენს დამატარებულ პროფესორულურებაში ვაგამს, მაგრამ არის გამოკლებული. უკმაყოფილო მწერლები, ზოგჯერ აღნიშნულ, მე სწორედ ასეთ შემთხვევაზე მინდა მოვიხილოთ.

მოვიხილოთ ოფიციალური ოპონენტის სიტყვა ლიტერატურულ დაცვის დროს

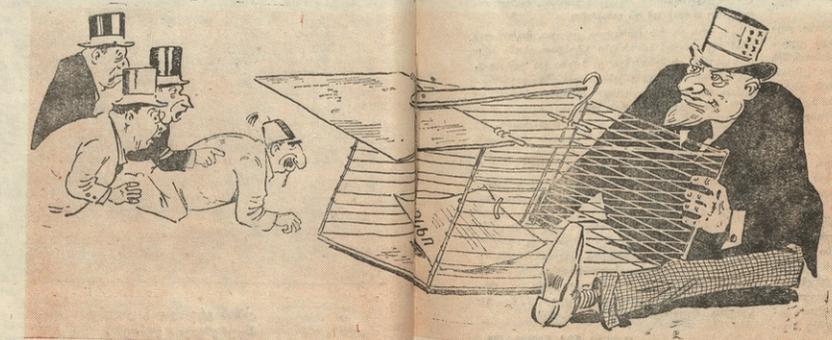
თუ არ მოვიხილოთ, წიკითხეთ ეს სტენოგრაფიული ჩანაწერი ერთი ოფიციალური ოპონენტის სიტყვა

— დიდად პატრიუტულ აფრასონ გლახნიკა!—დიდად დიდად დიდად გლახნიკა!—თქვით შრომა სათაურთა „ქალაქის ხაჭაპურის გაცანის და გამოყენების საკითხში“ უარსხის თანხმდობაზე, ვეტყულოთ, თითქმის და პრაქტიკულად ფრიადსა ინტერესსა საკითხში. ამ შრომის დადებითი შედეგებსა მე უწინააღმდეგარად სახეივანო საბჭოს, თქვენ უდავოდ, უკმაყოფილომ გარტე გეტყუთ მეტყუებებს კანდალტის ხარისხი და გაბოქვამს ხეის ღრმა რწმუნება, რომ თქვენ ამ ხარისხი მიკლდით. მაგრამ მე, როგორც ოფიციალური ოპონენტი, არ შემიძლია ოფიციალურად არ გავერიტუკოს ხარკები, რასაც თქვენ შრომაში იძენდით და რაც ოფიციალურად არ ხრისხის შრომის უარსხის დიდ მეტყუარულ და პრაქტიკულ ღირებულებას.

— გლახნიკა!—ცოტახანს მეუფე ვინაზარო ლალიაქაძე!—თქვენი შრომა შეიცავს 663 გვერდს, აქედან წინასიტყვაობა და შედეგად დარწმუნება 30 გვერდზე. საკითხის ლიტერატურულ მხარეს ბოლომდე 123 გვერდის, ეკანასკნელს და გაცილებს შესატყუარ შედეგად 123 გვერდის ოჯახულობა. ზამოღაბრის უკმაყოფილო 15 გვერდი. შრომაში მოყვანილია 10 ფოტოსურათი, სადაც ჩანს რომ თქვენ პირადად აკუთხდით ექსპერიმენტებს, რადგან უკმაყოფილომ გვერდის გვერდით დახაზა ოქვენი, რაც სურათზე მწერისთვის არის გამოყენებული. შრომა დახატულია მანჯანში, ჩასულია ლამაზად გამოყობილ ჟღერში და იკითხება დილის ინტერესით, თუქცა გრაფიკული შედეგები ფრიად ხშირია. ასე მაგალითად—თითოეული გვერდზე საშუალოდ მოდის 15 ორაოჯახოვანი და გრამატულ სიახათის შედეგად. მანჯანში, რომ ვინაზაროში, თქვენს მნიშვნელოვნად შეიძლება არის 9,945 შედეგად. ამას თუ დავუმატებთ იმას, რომ 15 გვერდის ძალიან ოფიციალური ხასიათით, ე. ი. ორბრტყილი სახეისი ნიშნების არსებობის და საჭიროების, მანჯანში ვეფალოთის გასაცემი იქნება, თუ რა დღე დამავა მის ბოლომდე გადაიხილებისა და რა გაბრუნებაში ჩაგვრდება ყველა ვინც ვინ

ახალი მოვლენები

ქვემოთ მოყვანილი მოვლენები დაწინაურდა ოფიციალური კაბატალების მიტოვებას—თითქოს ამ დაწინაურდა ოფიციალური კაბატალების მიტოვებას სესხის მიცემის საკითხში.

„გულმოდურად“ ამ დიდ ძიას ვინ გაუფიცა ვაღალი: თათბირის სურს საუზმე, თუ მოყვანათვის სადღიო; ხასიათი სათაურს პავს, ხასიათი ნაშედეგით, გამოხვლა სეტი, თორემ შესვლა-შავს მგონია ადვილი!

— ეს რა არის თქვალი ასე ვინ დაგაღურჯავა...
— ჩვენს ენაში როცა ვხაზავთ, მას ვუყვართ მე ვეფალოთ, დღეს კი—იმე ვენაში მოგვხდის და მეტყვს.
— თბილისის „დინამოს“ ჰგავნებობარ, ჩემო ბიძა.

ლიტერატურისა და ხელოვნების ქრონიკა

მარჯანიშვილის თეატრის კოლექტივმა კვლავ გადასწავლა განახლებული დაგდა შექმნილის კომედიისა „დიდი ზურ-საური არაფრისთვის.“

თარგმანის თეატრის წამყვანმა მსახიობებმა და ხელოვნებას კვლავ გადასწავლა სახელი რეაქტორი, კომედიისა სახელი რეაქტორი ეწოდება „ჩხუბი არაფრულ“. განახლებულ დაგდაში მიღებულ როლებს ისევე ძველი შედეგად აღნაგობა სწორედებს.

დრამატურგმა სერგო კლიბაშვილმა რუსთაველის თეატრისთვის დასწერა სახელი კომედია: „ორის ცეკვა პარტია, ორმატის უკეთესია“. ზიესის პირველი მოქმედება სწინააღმდეგარაგობის, დანარჩენი—თბილისში.

ზიესის მოლოდინოვანი თეატრის კოლექტივის მიერ.

განათ „ლიტერატურა და ხელოვნებას“ გამოცემულთაში გამოცა თავსესუფალებული კრიტიკოსის სანდრო (მანშე) წარმართის განხილვებულ სტატიასა პირველი წიგნი „მამა მძისთვის, მე დღესთვის“. იმას გამო, რომ წიგნზე დიდი პოთხეკონილებაა, პეტრი იქნარის მეორე წიგნის დაწერას.

უკანონობა

გასივრების დროს, საღაშო უამს, კოლექსი ასე-სორი მიგუფვი შერქრდა ტელეგრაფის ბოძთან და ღრმად ამოიხენწა, ერთი კვირის წინათ, ამავე ადგილზე, როდესაც იგი, გასივრების შემდეგ, შინ ბრუნდებოდა—წამოიწია მისი ყოფილი მოსამსახურე გოგო აგნია და გაბროტებით უთხრა:

— დამაცა! ისეთს გომიჯს გამოიციხობ, რომ დაგამახსოვრდეს თუ რას ნიშნავს უმანკო ქალიშვილის დაღუპვა! ბავშვსაც მოგიგდებ, სასამართლოშიც გიჩივლებ და შენს ცოლსაც ყველაფერს დავუჯაკლავე!

აგნიამ მოითხოვა, რომ მიგუფვის მის სახელზე ბანკში შეეტანა ხუთი ათასი მანეთი. იყო სრული ათი საათი და ღრუბლებიდან მთვარის მცირე ნაწილი იცქირებოდა. ქუჩებში და აგარაკების ახლო-მახლო ადამიანის ჭკანება არ იყო: მოხუცი მოაგარაკები უკვე წვებოდიწენ, ხოლო ახალგაზრდები — სეირნობდნენ ტერაში. მიგუფვის მოუხდა ბაპირისის მოწვევა. ჯიბეებში ფათურის დროს ასანთის მოსანახავად, მან იდაყვი რალაც რბილს გაჭკრა; უნებლით მოიხედა, და უეცრად მის სახეზე ისეთი სამინელება აღიბეჭდა, თითქოს მანლობლად გველი დაენახოს. აივანზე, ზედ შესასვლელ კართან იდგა რალაც ფუთა. პატარა ნამორთან ბამბის საბანში მოვრობა საგანი იყო განვულები. ფუთის ერთი თავი ოდნავ გახსნილი იყო და კოლექსი ასესორმა შეჭყო შიგ ხელი. მან იგრძნო რალაც თბილი და ნამიანი. თავზარდაცემული, სწრაფად წამოხტა და მიმოიხედა როგორც ბოროტმოქმედი, რომელიც უპირებდა ხელიდან გაუსხლტეს დარაჯებს.

— მომიგდო მანაც! — გაბოროტებით ამოილულულა მან. — აი, წევს აგერ... წევს ჩემი უკანონობა! ო, ღმერთო ჩემო!

შიშის, სიბრაზისა და სირცხვილისაგან კრიჭა შეეკრა. რა უნდა ქვას ახლა? რას იტყვიან ცოლი — თუ გაიგო? რას იტყვიან თანამოსამსახურეები? მისი აღმატებულება, აღბათ, მუცელზე ხელს მოუთათუნებს, სიცილი წასვდება და ეტყვის: „მომილოცავს... ხე-ხე-ხე... ჭაღარა თმაშია — ეშმაკი მხარშია... ცელქი ყოფილხართ, სიმონ ერასტის-ძე!“

მთელი აგარაკი გაიგებს ახლა მის საიდუმლოებას და ოჯახის პატივცემული დედები, უშველად, სახლშიც აღარ შეუშვებენ. მიგდებულნი ბავშვების შესახებ ყველა განხეი ათავსებს ახლა ცნობებს და, ამრიგად, მიგუფვის მოკრძალებული გვარი მთელ რუსეთში გახმაურდება.

სახლის შუა ფანჯარა გადებული იყო და გარკვეულად ისმოდა, როგორ შლიდა განშმისათვის სუფრას ანა ფილიპოვანა — მიგუფვის მეუღლე; ეზოში კი, იქვე ალაყაფის კარს იქით, მეგზოვე ეროლონი დამალონებლად უჩნებუნებდა ბალალოკას. საკმარისი იყო ბავშვს გაეღვიძა და ატირებულყო, რომ საიდუმლოება გამომჟღავნებულიყო. მიგუფვი იგრძნო დაუძლეველი სურვილი ჩქარი მოქმედებისა.

— ჩქარა, ჩქარა, — ბუტბუტებდა იგი, — დაუყვანებლივ, ამ წუთშივე, ვიდრე ვერავინ ხედავს. მივიტან სადმე, დავდებ სხვის აივანზე...

მიგუფვი აიღო ფუთა და ნელი, აუჩქარებელი ნაბიჯით, რომ ვინმეს ეჭვი არ აეღო, გასეგა ქუჩას.

„მეტისმეტად საზიზღარი მდგომარეობაა — ფიქრობდა ის და ცდილობდა მიეტა თავის სახისთვის უდარდელი გამომეტყველება — კოლექსი ასესორი ბავშვით ხელში მიბაიჯებს ქუჩაზე! ო, ღმერთო ჩემო!.. თუ დამინახა ვინმემ და მიხვდა რაშიც არის საქმე — დავიღუპე კაცი... აი, დავდებ ბავშვს ამ აივანზე... არა, დაცვა, აქ ფანჯრები ღიაა და, ვინ იცის, ეგებ იყურება ვინმე. სად წავიღო? აჰა, წავიღებ და დავტოვებ ვაჭარ მეღვინის აგარაკთან... ვაჭრები მდიდარი და გულშემბატოვარი ხალხია; ვინ იცის, იქნებ მადლობაც მითხრან და აღსაზრდელად დაიტოვონ.“

მიგუფვი გადაწყვიტა წაეყვანა ბავშვი აუცილებლად ნელინთან, მიუხედავად იმისა, რომ ვაჭრის აგარაკი მოშორებით იყო, ქუჩის ბოლოში, მდინარის პირას.

„მხოლოდ არ ატირდეს და არ გამოვარდეს ფუთიდან, — ფიქრობდა კოლექსი ასესორი. — აი, მართ-

ლაც რომ იტყვიან ხოლმე — გმადლობთ, არ მოველოდრო! ილლით მიმაქვს ცოცხალი ადამიანი, თითქოს იქი პორტუგელი იყოს. ადამიანი ცოცხალი, სულის და გრძობების მქონე, როგორც ყველა ჩვენგანი. თუ, ვინცობაა, მეღვინები დაიტოვებენ ბავშვს აღსაზრდელად, — ამ შემთხვევაში მისგან, შესაძლებელია, გამოვიდეს ვინმე ისეთი... შესაძლებელია გამოვიდეს ვინმე პროფესორი, მთავარსარდალი, მწერალი. ხომ ყველაფერი ხდება ამ ქვეყანაზე! ახლა მე მიყავს იგი ილლიაში ამოღებული, როგორც საძაგლობა რალაც, მაგრამ 30—40 წლის შემდეგ, ვინ იცის, შესაძლოა მის წინაშე გავიტოლო და ისე დავდგე...“

როდესაც მიგუფვი მიდიოდა ვიწრო და მიყურებულ მისაზევით, ცაცხვების შავ ჩრდილებში, უეცრად მოეჩვენა, რომ რალაც უსასტიკესს და ბოროტ დანაშაულს სჩადის.

„არსებითად ეს ხომ საძაგლობაა! — ფიქრობდა იგი. — ისეთი საძაგლობაა, რომ ამაზე საძაგელს ვერც კი მოიფიქრებ ადამიანი. აბა რატომ, რისთვის გესურს ჩვენ გადავადგოროთ საბრალო ბაღლი ერთი აივანიდან მეორეზე? განა დამნაშავეა, რომ დამიბადა? და რა ჩადიდა ცუდი ჩვენს წინაშე? ჩვენ ვართ არამხადები... გვიყვავს მარბილებით სეირნობა, ხოლო მარბილების თოვსა უმანკო ბავშვებს უხდებთ... საჭიროა მხოლოდ გონებით ჩაწვდე მთელ ამ მუხიკას, მე ვეწვდი გარკვეულად, ბავშვი კი ულმობელი ბედი მთელის... მიგუფვი მას ძელკინებს. ძელკინები გახაზავიან მას აღსაზრდელ სახლში, იქ კი მისთვის სუცველა უცნობა, კახიოტური წესები, აოც მოყვრება, აოც სიყვარული, აოც სუბიფროა. ძაბაობენ შემდეგ მეჩქემეს, გალათდება, ძიჟეგვა ლანდღვა-გოიებას, ცუდ სიტყვებს, მოშლით სული ამობდება. მეჩქემეს-მეტი, მაგრამ განა ის კოლექსი ასესორის ძვილი აუ არაა, კეთილშობილი სისძლიის პატრონი?! ის ხომ ჩემი სისხლი და ხორცია...“

მიგუფვი გამოვიდა ცაცხვების ჩრდილიდან ფართოდ, მთვარის მუქით განათებულ შარავზე, გახსნა ფუთა, რომ დავაბა ბავშვი.

— სძინავს. — ჩაიჩურჩულა მან. — დახე თუ სალახანას, ცხვირი მამაშისივით ოდნავ კენიანი აქვს... სძინავს და ვერც კი გრძობს, რომ მას დაწყურებს მშობელი მამა... ნაშვილი დრავაა, ძინა!.. რა ვქნათ მოგვიტყვე... გვაპატიე, ძინა!.. სჩანს ასეთი ყოფილა შენი ბედის ვარსკვლავი...

კოლექსი ასესორს თვალები აუხამხამდა და იგრძნო, რომ მის ლოყებზე რალაც ჭიანჭველების მაგვარი ჩამოცოცდა... შეახვია ბავშვი, ამოილლია და განაგრძო გზა. მთელი ხნის განმავლობაში, ვიდრე მეღვინის აგარაკს მიადგვოდა, მის გონებაში ირეოდნენ სოციალური საკითხები, ხოლო გულს უკაწრავდა სინდისი.

„მე რომ კეთილსინდისიერი და პატროსანი კაცი ვიყო, — ფიქრობდა მიგუფვი, — მივაფურთხებდი ყველაფერს, წავიდოდნი ამ ბაღლით ანა ფილიპოვანასთან, მის წინაშე მუხლებზე დავცემოდნი და ვიტყოდი: „შემინდე! ცოდვილ ვარ! მაწამე, მტანჯე, მაგრამ უმანკო ბავშვის დაღუპვაზე ხელი ავილოთ! შვილები ჩვენ არა გვკავს; ავიყვანოთ ეს აღსაზრდელად!“ ის კეთილი დედაცაცა, თანახმა გახდებოდა... და იქნებოდა მაშინ ჩემი ბაღლი ჩემთან... ეს!..“

იგი მიაღდა მეღვინის აგარაკს, შეჩერდა, შეეყოყმანდა. მას წარმოუდგა, თუ როგორ ზის თავის ხალხში და კითხულობს გახეთს; მის ახლოს ტრიალებს პატარა ბიჭუნა კენიანი ცხვირით და ათამაშებს მისი ხალხის ფუნჯებს. ამავე დროს ოცნებამ წარმოუდგინა მოზთხით, და თვალის საკვრით მასთან მოსაუბრე თანამოსამსახურეები და მისი აღმატებულტყაპუნებს ხელს. სულში კი, სინდისის ქნეჯანსთან ერთად, იღვიძებდა რალაც ნაზი, თბილი და სვედიანი... კოლექსი ასესორმა დასლო ბავშვი ტერასის საფეხურზე და ხელი ჩაიქნია. მის სახეზე, ისევე ისე, ზევიდან ქვევით, ჩამოცოცდნენ ჭიანჭველები.

— შემინდე, არამხადს, ძინა! — ჩაილულულა მან. — ცუდად ნუ მომიგონებ!

მან გადადგა ერთი ნაბიჯი უკან, მაგრამ იმ წუთშივე გაბედულად ჩახველა და წარმოსთქვა:

— ჰე, რაც იქნება, იქნება! ჯანაბას ყველაფერი. წავიყვან და ხალხმა ილაპარაკოს რაც მოვპირიანება!

მიგუფვიმ აიყვანა ბავშვი და უკან გამობრუნდა.

— ილაპარაკონ რაც მოვპირიანებათ. — ფიქრობდა იგი. — მივალ ახლა, დავიჩივებ და წარმოვტყვამ „ანა ფილიპოვანა!..“ ის კეთილი დედაცაცა, გამოიგებს... და ჩვენ აღვზრდით მას!.. თუ ბიჭია — დავაჭმევეთ ვლადიმერს, თუ, ვინცობაა, გოგო აღმოჩნდა — ვუწოდებთ ანას. სიბერის დროს ნუგეში მაინც არ მოგვაკლდება... ისე მოიქცა, როგორც გადასწყვიტა. ატირებულნი, ცოცხალმკვდარი შიშით, იმედებით აღსავსე და გაურკვეველი აღტაცებით შეპყრობილი შევიდა სახლში, გაეშურა ცოლისაკენ და დაიჩივა მის წინაშე:

— ანა ფილიპოვანა! — სთქვა მან ქვითინით და ბავშვი იატაკზე დასდო. — ნუ გამიმეტებ, ნუ დამიღუპავ, მიბრძანე სიტყვა მოგახსენო... ცოდვილ ვარ! ეს ჩემი ბავშვი... აგნიუშკა ხომ გახსოვს, აი... სათაფლი შემატინდა...

მან არ დაუცადა პასუხს და, სირცხვილისა და შიშისაგან გონებაიერული, თითქოს გამათრახებული, გამოვარდა გარეთ, სუფთა ჰაერზე.

„ვიქნება აქ, სანამ არ დამიძახებს, — ფიქრობდა მიგუფვი, — სამუშაოებას მიეცემ გონს მოვიდეს და გამოვრკვეს...“

მეგზოვე ეროლონი, ბალალოკით ხელში მას გვერდზე ჩაუარა, გადახედა და მხრები აიჩჩა. ერთი წუთის შემდეგ მან ისევე ჩამოიარა და ისევე მარბები აიჩჩა.

— რა კარგი ამბავია, ღმერთო შენ შეგცოდენ! — ჩაილაპარაკა მან. — ახლახან მოვიდა აქ, სემიონ ერასტრი, ერთი დედაცაცა, მრეცხავი აქსინია. დასდო აქ იმ გამოჩენილებულმა თავისი ბავშვი და, ვიდრე ჩემთან იმყოფებოდა, ვილატამ დასტაცა ხელი და წაიყვანა... აი, ხათბალა თუ გინდა ეს არის!..

— რაო? რას ლაპარაკობ? — მთელი ხმით დაიყვირა მიგუფვი.

ეროლონი, რომელმაც თავისებურად ახსნა ბატონის განრისხება, კეფა მოიფხანა და ამოიხრა:

— მომიტყვეთ, სემიონ ერასტრი, — სთქვა მან, — მაგრამ ახლა სააგარაკო დროა... უამისოდ არ შეიძლება... უდდაკაცოდ, ესე იგი...

და როცა მან ბატონის განრისხებით გადმოქაჩული და გაკვირვებული თვალნი დაინახა, ჩახველა — როგორც დამნაშავემ და განაგრძო:

— არა, ეს, რასაკვირველია, ცოდევა, მაგრამ რას იხამ კაცი... თქვენ ნაბრძანები გქონდათ ეზოში სხვა დედაცაცები არ შემომეშვა, ეს მართალია უტყველად, მაგრამ საკუთარი დედაცაცები საიდან უნდა გაგაჩინო... წინათ, როცა აქ ცხოვრობდა აგნიუშკა — სხვებს არ გუშვებდი, იმიტომ რომ ჩემი დედაცაცა მყავდა, ახლა კი თქვენც კარგად ხედავთ... სხვისი დედაცაცები თუ არ გაიჩინე... რა უნდა ვქნა. მართალი ბრძანებაა, აგნიუშკას დროს ასეთი რამ არ ხდებოდა, იმიტომ, რომ...

— გაეთრე აქედან, შე გათახსირებულო, შენა! — დაუღრიალა მიგუფვიმ ფეხების ბაქუნით და ათახსირებისკენ გაეშურა.

ანა ფილიპოვანა, გაკვირვებული ისევე იმ ადგილზე იჯდა და არ აშორებდა ბავშვს ნამტრიალზე თვალმებს.

— ჰაი, ჰაი, — ჩაილულულა გაფითრებულმა მიგუფვი და ნაძალადევი ღიმილი აღიბეჭდა მის გამრუდებულ ტუჩებზე. — მე ვინზომე... მე, ჩემი კი არა... მრეცხავი დედაცაცის აქსინიას ბავშვი. მე... მე... გაგეხუმრე... წაუყვანეთ ვე ბავშვი მეგზოვის.

ილუსტრაციები

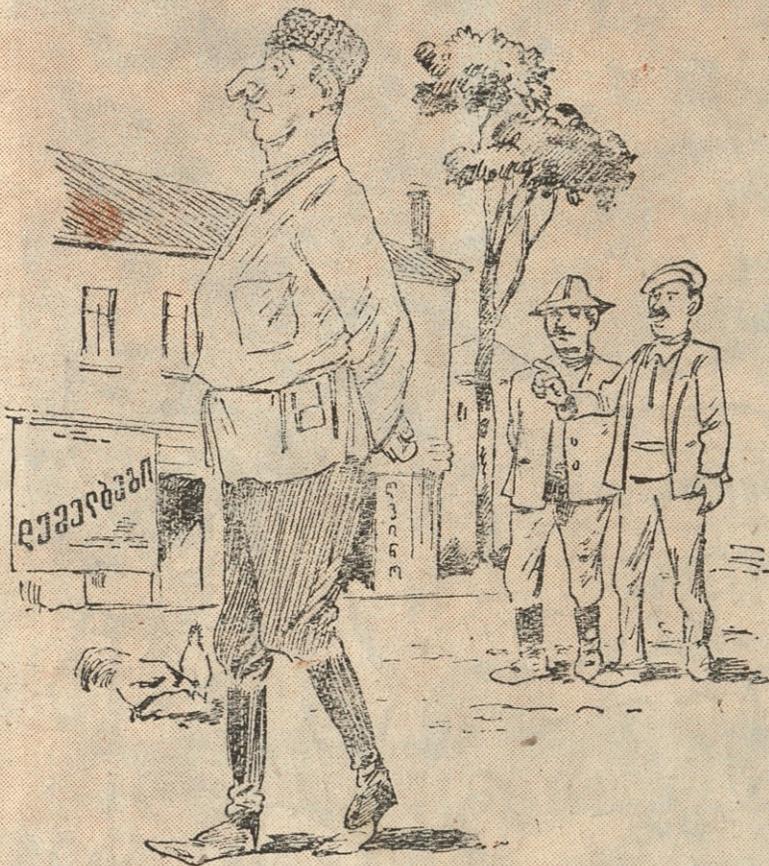
ახალსოფლის (ტყიბულის რ.) ბაქანთან არსებულ ღვინის წერტილში წყლიან ღვინოს ჰყიდნიან.

ბარათები ნიანგო

ქაბო ნიანგო!

ქრონიკული
გეოლოგიური

ნახ. ღვინისა

— ამ კაცმა გუშინ ღვინის წერტილში თორმეტი ლიტრი ღვინო დალია და მაინც ფხიზლად იყო.
— როგორ, ფოკუსნიკია?!
— ეგ არა, ღვინის საწყობის გამგე—კი!

უსტარი ღვინურიდან

(მხარბაძის რაიონი)

ღვინურში ექიმი გვყავს, საგულეში უძევს გული, სევერიანს ეძახიან, გაგიჟებით უყვარს ფული. ვინც მედუნქტში მიაკითხავს, იგი პასუხს ასე ახლის: —ჯანგანისგან ქალაღლი გაქვს? არა?.. მაშ ნუ მოხვალ ახლოს, ავად თუ ხარ, გენაცვალე, სახლში უნდა დამიძახო!.. ერთხელ ბავშვი გახდა ავად, სიცხემ ორმოცს მიიღწია, გავიქეცი ექიმისკენ... — წამომეყვი სახლში ძია!.. — ხომ ხედავ, რომ კალოშები დამხევიან სიარულით? წადი, ეტლი მოიყვანე, წამოიღე თანაც ფული!.. ...რაც მიბრძანა—შევუარულე (ვალეებში ვარ კიდევ ჯერაც), ავადმყოფი ატრიალა და რეცეპტი გამოწერა... გაიხედა აქეთ, იქით, აქ შეხედა—იქ უყურა, ჩაახველა და უმაღლეს წამოიწყო მისებურად: —ხედ სახლის წინ ამოსულა, თითქოს ოდას დარაჯობდეს, სინდისს ვფიცავ, თქვენი ბალი ჭიკიკოს ბალს თუ არ ჯობდეს!.. დავკრიფე და მოვუტანე, მის სიტყვებს რომ მოგეკარ ყური, ხილს „დესერტად“ დაუმატა არაყი და ხაჭაპური... — ბიძი! ერთი ის მამალი დამიჭირე, თუ ღმერთი გწამს, ან ის გოჭი—ლობის ძირში გამალეებით რომ თხრის მიწას!.. ერთი ქრელი ვარიკა მყავს, ქალწულია, სტკივა თავი, ამ ყიყლიყოს რომ მივუყვან, გაიხარებს საცოდავი... ...რაც მომთხოვა—გავატანე, ექიმია—რაღა მეთქვა, ავადმყოფი ვილას ახსოვს, მე ამიტყდა გულის ხეთქვა...

ბ. ძ.

მართალია კუჭი არ მტკივა, მაგრამ, საერთოდ, ბორჯომის წყლის დიდი მოყვარული ვარ. დღემდე სრულიად არ მიგრძენია ის მდგომარეობა, რომ „ბორჯომის წყალს“ თბილისში მხოლოდ ერთი საგანგებო მაღაზია ჰყიდის. მთელ ზამთარს და გაზაფხულზე ღია იყო ეს მაღაზია, შემოდინდებოდა, დაღვევა კი არა, თუ გნებავდათ, შინაც წაიღებდით. ახლა კი, როცა დაცხა და მზის მხურვალეებისაგან შეწუხებული კაცი წყალს გაათქვეცხლებული სურვილით ეტანება, — „ბორჯომის წყალს“ დაკეტა თავისი ერთადერთი მაღაზია და ხანგრძლივი რემონტი გამოაცხადა. ბორჯომის წყალს ამავე მაღაზიის ეზოში ჰყიდნიან, ერთ ბნელ სარდაფში (ამბობენ, ბორჯომის წყალი სინდელში უკეთესად ინახება). მაგრამ თუ ბოთლი არ მოიტანე და სახლში არ წაიღე, ისე წყალს ვერ დაღვევ. გთხოვთ თქვენ მაინც მიბასუხოთ, ძმაო ნიანგო, მართალია ბორჯომის წყალი წყალია და მეტი არაფერი, მაგრამ მის რეალიზაციას მოსაზრება და პასუხისმგებლობა სჭირდება თუ არა?

ამხანაგო ნიანგო!

კუჭუ კუჭიძე

„თბილისსაგებებტრესტმა“ რუსთაველის გამზირზე გახსნა № 115 სასადილო. ამ სასადილოს გამგე გვირდებოდა ისეთი იაფფასიანი სადილების გამოშვებას, რომ ხურდა ფულიდან ხურდასაც კი დაგვიბრუნებდა. სასადილო გახსნა, შიგ უხვად იყიდება „ბორჯომის“ წოდებული წყალკომბოსტო, მაგრამ ამ ბორჯომს „აოფარებული“ სასადილოს თანამშრომლები საკომლენურნო ბაზარზე ნაყიდი პურით გახურებულ სპეკულაციაში არიან გარდაუდებულად და ძველი დაპირება მაღალხარისხიანი იაფფასიანი საჭმელების შესახებ სრულიად დაივიწყეს. სასადილოს გამგეს ქველიძეს რომ ჰკითხოთ ამ უმსგავსოების შესახებ, უბრალოდ გაიპასუხებთ: „ვერ შევამჩნიეთ!“ რამდენად მართალია ქველიძე, ეს თქვენც კარგად მოგეხსენებათ, ამხანაგო ნიანგო, მაგრამ ჩვენ გვიანტერესებს რამდენად მართალია „თბილისსაგებებტრესტის“ ინსპექცია, როცა „ვერ ამჩნევს“, რომ ყოველდღიურად ალბათ რამდენიმე ათასი მანეთი „ვილაცის“ ჯიბეში მიდის.

მოსადილე

პატივცემულო ნიანგო!

თბილისის ყოველ რაიონს აქვს თავისი დასუფთავების კანტორა. ამ კანტორას ჰყავს გამგე და თანამშრომლები და მათი ვალია ეზოებიდან ნაგვის გატანა. არ ვიცი, თბილისის სხვა რაიონებში რა მოხდა, მაგრამ ორჯონიკიძის რაიონში ამ ბოლო დროს მგონი აღარ უნდა არსებობდეს ასეთი კანტორა. ნაგვი ეზოებში ჰყრია და ჩვენ ნეტარებით ვისვენებთ ზამთრის იმ თვეებს, როცა დასუფთავების კანტორა ფაქტიურად არსებობდა და ჩვენ სუფთად ვიყავით. გთხოვთ შეგვიტყვოთ, პატივცემულო ნიანგო, თბილისში, ორჯონიკიძის რაიონში, არსებობს თუ არა დასუფთავების კანტორა?

მცხოვრებლები

დიდად პატივცემულო ნიანგო!

ღვინურის რაიონის სოფ. აბრევის კოლმეურნეები ძალიან ვეტანებოთ ახალ შურნალ-გაზეთებს. გასული წლის დეკემბერში ფული შევეგროვეთ, სია შევადგინეთ და ღვინურის კავშირგაბმულობის განყოფილებას ვესტუმრეთ. კავშირგაბმულობის მუშაკებმა ფული გადითვალ-გადმოითვალეს, ჩოთქში ჩააგდეს, ქვითრები გამოგვიწერეს და კეთილი სურვილებით გამოგვისტუმრეს. გაზეთების ნოტანა კოლმეურნე იორდან ჩიგოვეს დაევაღღეთ და დავიწყეთ ცდა. გავცა ერთი კვირა, ორი, ერთი თვე, ორი, და ჩვენი გაზეთები ჯერ არსადა სჩანს. ჩიგოვეს შემხედვარე კოლმეურნეებმა ძველი ხალხური ანდაზა სიმღერად გადააკეთეს და ახლა ყველგან მოჰყავთ ყურს შემდეგი სიტყვების ღიღინს:

მიდია, მოდის გაბრიელი,
არავინ ჰყავს მაღლიერი...

ჩვენ კი, გაზეთების ხელისმომწერი, ხელში ვატრიალებთ ქვითრებს, ხან წაღმა წავიკითხავთ, ხან უკულმა და ვერთობით. მოგვემარე, დიდად პატივცემულო ნიანგო, რას გვიშველის მარტო ქვითარი!

ხელისმომწერი

ქაბო ნიანგო!

ადიგანის რაიონის სოფ. წრის კოლმეურნეობის წისკვილში გამგედ „მუშაობს“ პართენ ლაჭავა, მეწისქვილედი კი მაკარ ფარულავა. საქმე იმაშია, რომ ლაჭავა დიდად დოოსტატაა ღვინა-ჭამაში. ფარულავა კი მინდის ფარულად გაცოცებაში. ღვინა-ჭამაში, ძმაო ნიანგო, ან გვარები გამოუცვალე ლაჭავას და ფარულავას, ან გამგე და მეწისქვილე—წისკვილი.

უნაფქოშვილი

ამხანაგო ნიანგო!

გაგიგონიათ სადმე, რომ ჰაერი იყიდებოდეს? ჩვეულებრივი ჰაერი, ადამიანს სასუნთქავად რომ სჭირდება, კურორტებზე იყიდება, შეიძლება იფიქროთ, მაგრამ იმავე წუთში გადაიფიქრებთ და იტყვით, რომ კურორტებზე, სანატორიუმებში ჰაერი კი არ ახდენენებენ დამსვენებლებს ფულს, არამედ კვებას და მოვლა-მკურნალობაში. ჰაერის განყიდვები მხოლოდ ერთი პატივცემული ორგანიზაციაა და მას სახელად „საქფილარწონია“ ეწოდება.

საქმე იმაშია, რომ ამ ფილარწონის ბაღში შესვლა 10 მანეთი ღირს თითოეული მოქალაქისათვის და შიგ ჰაერის გადაყვანის გარდა ვერავითარ სარგებლობას ვერ ნახავთ.

შევდივართ ბაღში, ამხანაგო ნიანგო, დავაღებთ ზოლმე პირს და სამასი პროცენტის გადამეტებით ვსუნთქავთ, რომ ჩვენი ათი მანეთი როგორმე ამოვიგოთ. რას გვერჩის საქფილარწონის დირექცია, რატომ გვაბერინებს ფილტვებს. სთხოვეთ, ამხანაგო ნიანგო, რომ ჰაერის ფასი გაანახევროს მაინც, თორემ მის ბაღში ნორმალური სუნთქვა შეუძლებელია.

ბ. სნაბერაძე

— რა შქენი, დაიქირავე წუნეთში ოთახი?
 — არა, მე და ჩემმა მეუღლემ გადავწყვიტეთ დასაქირა-
 ვებელი ოთახის ღირებული თანხით თბილისში ბინა შევიძინოთ!